

Věřit Bohu a žít naplno *Jr 29,1-23*

Možná jste někdy slyšeli jméno Jim Collins. James C. „Jim“ Collins je americký výzkumník, autor, řečník a konzultant, který se zaměřuje na řízení podniků, na udržitelnost a růst firemních společností. V počátečním období koronakrizy u svých čtenářů a studentů zaznamenal zájem o nějakou klíčovou myšlenku, která by v této nejisté době byla obzvlášť užitečná. Přišel mu na mysl tzv. ***Stockdaleův paradox*** (Stockdale Paradox):¹ ***Na jedné straně potřebujete neochvějnou víru, že můžete zvítězit a že nakonec zvítězíte. Zároveň však potřebujete ukázněnost, abyste čelili jakkoli brutálním skutečnostem.*** Poučka je pojmenována podle amerického viceadmirála Jamese Bonda Stockdalea, který za války ve Vietnamu upadl do zajetí. V zajateckém táboře strávil více než 7 let. Stockdale na jedné straně věřil, že odtud jednou vyjde ven. Na druhé straně si však nedělal žádné falešné naděje na brzké propuštění. K podobnému postoji vedl Hospodin svůj lid v dopise, který jsme četli. Měli věřit Božím slibům a neupínat se k planým nadějím. K takovému přístupu vede Pán Bůh i nás křesťany.

Jako křesťané nejsme v tomto světě doma. Bible nás učí, že máme občanství v nebesích, odkud očekáváme příchod našeho Pána Ježíše Krista (F 3,20). Příjemci Jeremjášova dopisu nebyli doma v Babylóně, kam je dal přestěhovat král Nebúkadnesar. Tento pohanský král však byl pouhým nástrojem v Hospodinových rukou. Proto Pán Bůh v dopise mluví tak, že to byl on sám, kdo je z Jeruzaléma do Babylónu přestěhoval. Vystěhování do cizí země bylo Božím trestem za jejich hříchy. V Novém zákoně je nynější situace nás věřících také přirovnávána k pobytu v cizině (např. 1P 1,1; 2,11). Vírou v Krista se od tohoto světa odpoutáváme, odcizujeme se jeho smýšlení a způsobům jednání. Náš pravý domov už není zde, ale u Boha. Žijeme tak v určitém provizoriu, tedy prozatímním stavu. V tomto čase (před druhým příchodem Pána Ježíše Krista) je zde na světě všechno tak nějak provizorní, prozatímní. A i když se po nějaké krizi poměry opět ustálí, výsledkem je pouze další provizorium. I jakékoli politické poměry jsou nyní jen dočasné. To trvalé a věčné nastane teprve v souvislosti s druhým příchodem Pána Ježíše Krista. Teprve tehdy budeme opravdu doma. Zatím tam ale ještě nejsme.

Přestože tu nejsme doma, měli bychom už nyní žít pokud možno naplno a ne pouze přežívat. Právě k tomu nabádal Hospodin svůj vystěhovaný lid. V cizině měli budovat domy, vysazovat zahrady, zakládat rodiny. A měli i

---

¹ *Stockdale Paradox: A Message for Uncertain Times*; odkaz na video v angličtině:
<https://www.youtube.com/watch?v=GvWWO7F9kQY>

usilovat o pokoj města, kam je Bůh přestěhoval. Dokonce se měli za to město modlit. Měli zkrátka žít tak plně, jak to jen bylo v pohanské cizině možné. Vůči okolní pohanské společnosti neměli být lhodostejní, ale měli se snažit přispívat k obecnému prospěchu, k pokojnému životu. Z tohoto obecného prospěchu pak mohli mít přirozeně užitek i oni sami. Hospodin je tu v podstatě nabádá k tomu, aby se modlili za své nepřátele (Mt 5,44). Apoštolské listy nám dosvědčují, že i křesťané mají žít naplno svůj každodenní praktický život, život pracovních a rodinných úkolů (srov. 1Te 4,11; 2Te 3,6-15; 1Tm 5,3-16). A i jako křesťané jsme vedeni k tomu, abychom se snažili být prospěšnými okolní společnosti (srov. Tt 3,8.14). I my se máme modlit za město, kde žijeme, za pokoj v něm. Jsme voláni k tomu, abychom se modlili i za ty, kdo nám vládnou. Někdy přitom můžeme mít pocit, že se modlíme za své nepřátele. Ale i tak bychom se měli za představitele státu modlit. *„Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkyvdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.“* (1Tm 2,1-2 ČEP)

Naplno budeme žít, když se nebudeme upínat k planým nadějím, nýbrž k Božím slibům. V tom žití naplno nám mohou překážet falešné naděje, které se tváří jako víra v Boha. Vystěhovaní Judejci se upínali k falešným nadějím, že jejich nucený pobyt mimo domovinu brzy skončí, což byl také nepochybně důvod k tomu, že se zdráhali v cizině zabydlovat. V planých nadějích je podporovali lživí proroci, jako byli Achab a Sidkijáš. Ve svých líbivých poselstvích se patrně opírali o skutečnost, že judské království stále ještě existovalo, byť v područí Babylóna. Jistě i proto Hospodin přestěhovaným ohlašoval, že toto království bude zničeno. Slibuje jim však, že je po uplynutí 70 let vrátí zpět do jejich země. Ujišťuje je o svých dobrých úmyslech s nimi. A povzbuzuje je slovy, ze kterých jasně vyplývá, že i v cizí zemi se k němu mohou modlit. A když ho budou hledat celým srdcem, dá se jim také nalézt. I my se můžeme nechat blokovat falešnými nadějemi. Můžeme mít dojem, že dokud se situace nezmění podle našich představ, nemůžeme se do ničeho pořádného pouštět. Někdy může být takovou planou nadějí víra, že konec světa nastane už velmi záhy. To byl zřejmě postoj některých lidí v tesalonickém sboru, kteří kvůli tomu přestávali pořádně pracovat (viz 2Te 3,6-15). Jindy si možná děláme naděje na nějakou změnu v našem životě, v církvi, ve sboru, v politické situaci. Čekáme, až se okolnosti zlepší, abychom do toho mohli jít naplno. Máme však raději stavět na Božích slibech, na Božím slově. A Pán Bůh nám slibuje dobrý konec. *„Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.“* (2P 3,13 ČEP) A i my můžeme s Bohem být už nyní, můžeme s ním mluvit. Můžeme ho hledat a nacházet, zakoušet vyslyšení svých modliteb (Mt 7,7-11). To můžeme prožívat, když celou svou nadějí upneme k Pánu Ježíši Kristu (srov. 1P 1,13). Taková víra nás vede k tomu, abychom svůj život žili naplno už teď.